

Stoly v koši nekončí

V roce 1995 jsem si vytvořil kulečnickovou hernu na Zimním stadionu Štvanice. Původní záměr byl, postavím zde dvě dráhy kuželek a hosté, kteří budou čekat na hru v kuželky, budou hrát kulečnick. Všimněte si, že píší kulečnick. Ano, tehdy jsem to nerozlišoval a na radu výrobce, jsem instaloval dva karamboly 210 x 105 a čtyři šestistopé poolbilliardy.

To byl začátek mého účinkování v Českém kulečnicku. Postupně jsem ty šestistopé vyměnil za dva devítistopé a dva sedmistopé. Karamboly jsem vrátil výrobci, jako protihodnotu. Když jsem někdy v roce 2002, po povodních, hernu rušil, stoly jsem prodal. Dva si vzali pravidelní hráči, ty devítky a dvě sedmičky zmizeli buhví kde. Letos mě výlet na motorce zavál do Počepic, kde dcera měla taneční soustředění.

Táto, máme tu i kulečnick! Šel jsem se na ten zázrak podívat. Oči se mi rozšířily a do koutku se mi vehnala slza. Stál jsem u jednoho z mých sedmistopých stolů! Byl naprosto v pořádku, jakoby dokonce nově potažen. Ptáte se jak jsem jej mohl po těch letech poznat?

Na boku měl cedulku: Halamka club Štvanice! S majitelem jsem si zahrál nevinou partičku, končící kávou zdarma pro celou mou rodinu. Seděl jsem v restauraci a přemýšlel, co se stane se stoly, když skončí nějaká kulečnicková herna. Všechnen nábytek, všechno vybavení se dá někam, prostě zmizí. Ale kulečnickové stoly se většinou prodají dál a dál. A neustále fungují jako stoly. Nikdy to není o tom, že by je majitel rozštípal a vyvezl na skládku. Dokonce zbytky stolů, převážně po povodni v roce 2002, se nevyhazovali.

Tedy břidlicové desky putovali k výrobcům a ti z nich vyrobili stoly nové. Stoly, když majitele přestal bavit kulečnick, putovali dál a dál. Křížují křížem kráčem republiku, mnohdy se míjejí. Někdy končí ve sklepích, že se někdy, někde smontují. To však není dobrý záměr. Pokud se snimi něco neudělá hned, jen tak se z toho sklepa nehnu!

Problémy čekají i toho, kdo kupuje starší stůl. Jeli jednoduché konstrukce, je vše v pořádku, ale jeli to stůl s třemi deskami, je vše jinak. Když stůl dodává výrobce, vy mu ukážete, kde má stůl stát a tam taky bude stát. Ale v případě, že jej kupujete starší, musíte počítat jinak. Stůl musí někde, někdo rozmontovat, odstěhovat, naložit na auto, převést, vynosit na místo, postavit a potáhnout. Tečka, jen ta koupě se prodraží o cca 10.000 Kč! To mnohdy kupující netuší a pak nad konečnou cenou kroučí hlavou, že by bylo lepší, koupit nový! Kulečnickové stoly zdobí i spoustu domácností, někdy se k nim hráči dobře nedostanou. Mohou hrát pouze ze dvou stran, ale i tento způsob tréninku, je dokáže vynést do extraligy! Zkrátka, staré, použité stoly, v koši nekončí, slouží dál svému poslání. Dobrý strk!

Pavel Halamka

Už to nehraj!

Všichni se skláníme ke stolům, posíláme půlbarevné a celobarevné koule do děr, které jakoby neměly dno. Vždy, v určitou chvíli přijde ta poslední, rozhodující koule, která ukončí zápas. Nešvarem u kulečníku je to, že vám hráč podá ruku, řekne: „to už nehraj“.

Hráče a jeho dušičku potěší, že soupeř uznal výhru, že jej tuto kouli nenechal hrát. Odchází s nosem velmi vysoko a s obrovským sebevědomím, spěchá zapsat výsledek. Hráč si ale neuvědomuje jeden problém, který vznikl v jeho dušičce. Když příště bude hrát s tímto soupeřem a výborně si nahraje na tu

jeden hráč hrál velmi slušný kulečník. Jen měl obrovské problémy s černou koulí na konci hry. Ať byla jakákoli, nedával jí. Hledali jsme příčinu a pak jsme ji našli. V tréninku jí nehrali. Vždy, když takovou kouli měl hrát, sebrali jí a stavěli koule na další hru. A on pak tu jednoduchou kouli podceňoval a ona nepada-

rozhodující kouli, bude čekat opět uznání, opět slova: „to už nehraj“. Ona ale nepřijdou, soupeř jen sedí, nasupeně kouká a nic neříká. Tak se skloníte a ležérním strkem pošlete vítěznou černou, případně devítku, do díry. Ozve se nepříjemný poolbillardový zvuk: B LLL B LLL. Ano, ta důležitá koule se vyklepala! Teď nasupeně koukáte vy. Soupeř vyskakuje, jde hrát a dává, dává jednu za druhou, i tu poslední, podá vám ruku a vy teď sedíte a tupě zíráte. To vše hraje v kulečníku roli. Kdysi dávno

la. Když pak v tréninku začali dohrávat i tyto koule, začalo se mu dařit. Jeden příklad z pravěku poolu, tedy z roku 1997. Syn Dominik dohrál stůl a nahrál si na černou, soupeř řekl: „už to nehraj“, a začal vyndávat z děr koule na stůl. Dominik se přesto sklonil a tréninkově jí zahrál, nedal. Soupeř začal zuřivě uklízet koule, které hodil na stůl a povídal při tom, že nečekal, že to Dominik nedá. V tu chvíli se do něj všichni pustili, že mu řekl, ať nehraje a že to vlastně vzdal. Hráč se chvilku tupě rozhlížel, pak

začal balit tága a vykřikoval při tom: „no jó, mládí vpřed, pionýři mají zelenou atd“. Nedávno na turnaji jsem hrál se soupeřem, nahrál jsem si na černou, soupeř se otočil, začal balit tága. Já ji zahrál, ale ona se vyklepla. Soupeř se otočil, usmál se a podal mi ruku. Chtěl jsem ji dát, nedal jsem. Nicméně, soupeř byl z těch, který ví, že když si rozmontuje tágo, nebo je třeba jenom začne montovat, zápas vzdal. V posledním kole extraligy došlo k problému. V extralize se hrají skupiny, o postupu mnohdy rozhoduje skóre. Hrál Ota Zeman a Jirka Zajíček. Ota měl postup jistý a navíc vysoko vedl. Jirka zrovna hrál a pak mu Ota hlásí,

že Jirka už dosáhl takového bodového zisku, že mu to stačí na postup z druhého místa. Jirka přestal hrát. Zapsali výsledek a teprve potom se dozvěděli, že to Jirkovi nestačilo, že se Ota spletl při svém výpočtu o deset koulí. Už se ale nedalo nic dělat, Jirka putoval do baráží, Ota na MR. Nemyslím, že to Ota udělal schválně, ale viním Jirku, že nehrál dál. Že se spolehl na informaci, kterou si neověřil. Jirka se z baráží spolehlivě probouje do extraligy, vrátí se, ale už si určitě dá pozor na informace typu: „už to nehraj!“

Pavel Halamka

Billiardové turnaje

o peníze, historie ČR a budoucnost

Tak a je to tady, poolbilliard o opravdové peníze. Hraji kulečník od roku 1995, kdy jsem na pražském ostrově Štvanice otevřel vlastní vysněnou kuželkovou hernu, kde měli hosté čekající na uvolnění kuželek počkat u kulečnickových stolů.

Neskutečně rychle se vše obrátilo. Přišel kulečnickový boom, začaly se hrát amatérské turnaje. Sem tam se objevil i turnaj o peníze. Jednou se hrálo o 3.000 Kč, párkrát o 10.000 Kč. Dlouhou dobu fungovaly takzvané „červené turnaje“. Zde se hrálo dokonce až o 48.000 Kč. Ale o červených turnajích jinde. Firma Helta Koop byla hlavním sponzorem turnajové série v herně U Nováku Praha, tam se pravidelně jednou měsíčně rozdávalo přes 20.000,- Kč. V herně Gól Roberta Staňka se vyhrávaly kromě peněz i lístky na tehdejší fotbalový světový šampionát. Cena výhry přesáhla 50.000 Kč.

Pak se objevil mecenáš kulečnicku v té době, Marcel Kratochvíl, který pořádal jednou ročně ve své herně vyhlášený turnaj „Master v Kamenické ulici“. Marcel byl zvláštní člověk, dokázal zblbnout lidi, vysoké startovné vybíral velmi svérázným způsobem. Obcházel amatérské turnaje, jen tak mezi řečí se soupeři

začal povídat o turnaji, pak soupeře pozval na bar, koupil panáky a zkasíroval startovné. To bylo ve výši od 500 Kč do 900 Kč. Buď jej zkasíroval ihned, nebo bral i příslib. Nikdo tehdy netušil, že příslib Marcelovi byl svatý. Dotyčný musel dát vše stranou a na turnaj jít. Turnaj se hrál tři dny, hrály se skupiny o deseti hráčích na třech sedmistopých stolech a hrála se devítka. Při turnaji bylo všechno možné, jen osobní dotyk, kontakt, ten se nesměl. Světla nad stoly byla kovová, nejčastějším rozhazováním soupeře byl přímý úder do lampy, ta se prudce rozkývala a nezřídka i praskla žárovka. Tehdejší junior Lukáš Bernášek zahrával důležitou kouli, vedle něj byl bar, u něj soupeř, který tušil, že brzo prohraje. Klopil do sebe jednoho panáka za druhým a skleničky házel vedle Lukáše na zem. Mezi zuby drtil informaci: „Když to dáš, tak tě venku zabiju!“. Lukáš se tak rozklepal, že nedal. Naštěstí vyhrál a to, že dnes patří mezi nej-

lepší ČS hráče, dokazuje, že jej soupeř nezabil. Jeden turnaj v Kamenické hrál i vynikající slovenský hráč Snopko, ale když zažil několik zápasů, pronesl výrok, který se stal legendárním v českém kulečnicku. Po prohrané partii prohlásil: „Tuná se nedá hrát solidný billiard!“ Turnaj byl velmi oblíbený a nikdo si v podstatě nestěžoval. Největší výdajovou částku pro pořadatele znamenaly žárovky. Za tento víkend jich v Kamenické padlo za oběť hry okolo 90 kusů.

Teď to nejdůležitější, Marcel Kratochvíl dokázal na ceny sehnat přes 70.000 Kč!

V roce 2004 hráči Ota Zeman a Jan Škvor oslovili dalšího nového mecenáše a byl zde Montana cup, kde byla garantovaná částka na výhru 50.000 Kč. Odehrály se dva turnaje a bohužel vše skončilo. V roce 2005 pan Štěpán Hovorka vytvořil obrovský projekt, který spojoval turnaje v karambolu a poolu pod názvem Becherovka Billiard Tour 2005. Na cenách bylo celkově vyplaceno přes 400.000 Kč.

Momentálně je vše, co se týče bohatě dotovaných turnajů, pryč. Z jednoho prozaického důvodu: nejsou peníze, nikdo je do kulečnicku jen tak nedá.

Za celých deset let u poolbilliaru jsem zažil hodně meditujících hráčů a hlavním tématem jejich zasvěcených hovorů byl problém, že se nehraje „o pořádný peníze“! Když se však hrál turnaj Masters, Montana a Becherovka, ve startovním poli jsme tyto hráče nepotkali. Důvod byl prozaický, museli zaplatit vysoké startovné a to věděli, že nemají šanci něco vyhrát. Tak se radši vymluvili, že nemají čas.

Najednou přišel impuls z Ameriky, International Pool Tour 2006 a jeho dotace ve

výši 2.000.000 dolarů, pro vítěze 350.000 dolarů. Přišel impuls, do kulečnicku přišly peníze, najednou je kulečnick na úrovni golfu a tenisu. Možnost kvalifikovat se má každý hráč, dokonce mezi posledních 200 hráčů proboujel i náš Roman Hybler. O samotném turnaji se dočtete jinde, jen bych chtěl upozornit ty, kteří potřebují finanční stimul k tréninku: je tu, tak do toho! Cesta je jednoduchá, ušetřit si cca 50.000 Kč na první kvalifikaci, tu vyhrát, pak jet do Las Vegas, porazit ve skupině 6 hráčů, pak dalších 6, dalších 6, dalších 6 a pak jednoho a máte 350.000 dolarů. V dalším turnaji je pro vítěze připraveno dokonce 500.000 dolarů. Peníze jsou tu, jen je zvednout. Jenže je třeba počítat s tím, že se vše v Americe daní! Tak pozor! Budete si pak připadat jak strýček Skrblík, kterému sev očíh točí dolary.

**Dobrý strk,
Pavel Halamka ep**